

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2834/2024
11.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Драган Величковић и Весна Величковић, адвокати из ..., против туженог Привредног друштва за производњу, услуге и трговину „ББ“ д.о.о. ..., чији је пуномоћник Невена Бркић, адвокат из ..., ради утврђења радног односа, накнаде штете и уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2696/24 од 09.07.2024. године, у седници већа одржаној 11.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2696/24 од 09.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П1 235/2018 од 10.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се уврди да је тужилац био у радном односу код туженог почев од ...2010. године, па све до ...2018. године на пословима ..., као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име увећане зараде за прековремени рад у периоду од 20.12.2015. године до 04.12.2018. године, исплати појединачне новчане износе са затезном каматом и датумима каматног почетка, као у овом ставу, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде за неискоришћени годишњи одмор за 2015, 2016, 2017. и 2018. годину, исплати појединачне новчане износе са затезном каматом и датумима каматног почетка, као у њеном садржају, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име трошкова превоза за долазак на посао и одлазак са посла за период од 20.12.2015. године до децембра 2018. године, исплати појединачне новчане износе са затезном каматом и датумима каматног почетка, као у овом ставу, као неоснован. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да за тужиоца за период од 01.03.2011. године па до 04.12.2018. године уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање

Београд – Филијала Смедерево, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање на износ минималне зараде, а према основици која буде важила на дан уплате, као неоснован. Ставом шестим изреке, обавезан је тужилац да туженом исплати трошкове парничног поступка у износу од 445.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2696/24 од 09.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова првостепеног и жалбеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. и члана 441. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновани су наводи ревизије о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП у вези одредбе члана 396. став 1. ЗПП, с обзиром да је другостепени суд ценио жалбене наводе и дао правилне разлоге. Ревизијом се фактички указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, што не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени се, између осталог, бави производњом и монтажом намештаја и производни погон се налази у ... Тужилац је са туженим закључио уговор о раду на одређено време дана ...2018. године до ...2018. године. Тужилац је у периоду од ...2010. године до ...2011. године служио војни рок у установи „...“ и био је и евидентиран као незапослено лице код Националне службе за запошљавање у више наврата од 05.07.2010. године до 05.06.2019. године. За време служења војног рока тужилац није обављао било коју врсту посла код туженог и редовно се јављао као незапослено лице надлежној Националној служби за запошљавање. Тужилац је свакодневно долазио на рад код туженог само у периоду када је са туженим имао закључен уговор о раду на одређено време, док је у преосталом спорном периоду долазио само повремено по позиву ради обављања послова ... и других ... послова и никада није обављао послове обраде дрвета и монтаже намештаја.

Тужилац поднетом тужбом тражи утврђење да је у радном односу код туженог почев од 29.12.2010. године па све до 04.12.2018. године, на пословима ... уз исплату увећане зараде, накнаде за неискоришћени годишњи одмор, трошкова превоза и уплате доприноса.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев уз закључак да нису испуњени услови за примену одредбе члана 32. став 2. Закона о раду, с обзиром да тужени и тужилац нису закључили уговор о раду

или други уговор о радном ангажовању тужиоца, нити су усмено уговорили било коју врсту радног ангажовања тужиоца, време рада, врсту послова и висину зараде и тужилац није обављао послове у континуитету. Тужилац, на коме је био терет доказивања чињеница и околности везаних за постојање радног односа и непрекидног рада тужиоца у спорном периоду, није доказао да је радио код туженог у утуженом периоду.

Врховни суд налази да је правилно становиште нижестепених судова о одсуству испуњености услова за примену правне фикције постојања радног односа из члана 32. став 2. Закона о раду.

Сходно одредби члана 32. став 2. Закона о раду, ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са одредбама овог закона, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад. За примену наведене правне фикције постојања радног односа потребно је да је запослени обављао фактички рад код послодавца са свим елементима радног односа, те да уговор о раду није закључен кривицом послодавца. Радни однос подразумева да запослени ради пуно или непуно радно време, да остварује одговарајућу, уговорену зараду и друга примања по основу рада, као и накнаду зараде за време одсуствовања са рада. У конкретном случају тужилац није доказао континуирано постојање било каквог писменог или усменог договора о радном ангажовању тужиоца, време рада, врсту послова и висину зараде и да је посао обављао у континуитету, односно није доказао чињенице и околности везане за постојање радног односа. У односу на све битне чињенице везане за постојање радног односа тужилац није пружио доказе, а терет доказивања ових чињеница, како су то правилно закључили нижестепени судови је био на тужиоцу.

Стога је правилан закључак да нису испуњени услови за примену правне фикције постојања радног односа прописане одредбом члана 32. став 2. Закона о раду.

У ревизији се истиче да је тужилац континуирано радио код туженог у одређеном временском периоду и обављао радне задатке из оквира делатности туженог, па је била неспорна воља парничних странака да се између њих заснује радни однос.

Чињенице на које се указује у ревизији, у погледу начина рада тужиоца нису утврђене у току поступка. У поступку по ревизији не може се оспоравати утврђено чињенично стање. Да би правна фикција постојања радног односа била реализована потребно је да постоји континуитет у раду, да је запослени за свој рад примио накнаду (зараду) и да остварује друга права и обавезе из класичног радног односа са одговарајућим радним временом и утврђеним радним задацима. Само тако успостављени радни однос између послодавца и запосленог може се уподобити радном односу на неодређено време.

Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе тужиоца, али је нашао да су неосновани и без утицаја на правилност другостепене пресуде.

У складу са изнетим одлучено је као у изреци, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић